

ραμά της. Της ζητούσε ν' αφήσει τὸ ὑπερπέραν, ἀπ' ὅπου τοῦ χαμογελοῦσε καὶ νὰ τὸν ἐπισκεφθῆ — ἔστω καὶ στ' ὄνειρό του — ἀλλὰ νὰ τὸν ἀφήσει νὰ τὴν ἀγγίξει, νὰ τὴν πιάσει μὲ τὰ χέρια του. Ἀλλοίμονο, αὐτὴ τὴν φορὰ ἡ παρακλήσεις του δὲν εἰσακούστηκαν. Ἡ Λουίζέττα ἀρνιότανε νὰ τοῦ δώσει — ἔστω καὶ στὸν ὕπνο του — τὸ φιλὶ πού ζητούσε. Μὰ ἐξακολουθοῦσε νὰ τοῦ παρουσιάζεται κάθε βράδυ, τὴν ἴδια ὥρα, δίνοντας ζωὴ, μὲ τὴν εἰκόνα της, σιὸν ἀψυχο καθρέφτη.

Ὁ Λουδοβίκος ἐχλώμιαζε, ἀδυνατοῦσε, ἔλυωνε. Ὁ γείτονάς του ὁ Σοζοῦρ τὸν μάλλωνε.

— Εἶσαι τρελλὸς, τοῦ ἔλεγε, ἀφήνεις καὶ σὲ σβύνει ἡ θλίψις σου. Τί ζωὴ εἶνε αὐτὴ πού περνᾷς ἐσὺ, τόσο νέος ἀκόμα; Προετοιμάζεις γιὰ τὸ μέλλον σου τὴν νευρασθένεια. Νὰ φύγης ἀπὸ δῶ, νὰ φύγης γρήγορα, νὰ ταξιδέψης, ν' ἀλλάξης τρόπο ζωῆς!

Ὁ Λουδοβίκος κουνούσε τὸ κεφάλι του κι' ἀπαντοῦσε: «Ὁχι, καλὰ εἶμαι ἐδῶ». Ἦξερε ὅμως πὼς ὁ γιατρός εἶχε δίκιο καὶ πὼς θὰ πέθαινε γρήγορα ἂν ἐξακολουθοῦσε τὴν ἴδια ζωὴ.

«Καὶ δὲν ὑπάρχει κανένα γιατρικὸ, σκεπτότανε, ἐπειδὴ δὲν θ' ἀγαπήσω ποτὲ ἄλλη γυναῖκα ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Λουίζέττα».

Στις ἀρχὲς τοῦ Ἀπριλίου, μιὰ μέρα πού ὁ γιατρός κ' ἡ κόρη του ἔφαγαν στὸ σπιτί τοῦ Λουδοβίκου, τὴν ὥρα πού αὐτὸς τοὺς συνώδευε ὡς τὴν ὁξέωπορτα, ἡ Μάρθα ἀντελήφθη πὼς εἶχε ξεχάσει τὸ μαῦρο σάλι της στὸ σαλόνι. Ὁ Λουδοβίκος ἔτρεξε νὰ τὸ πάρη, μὰ ἐπειδὴ ἄργησε νὰ γυρίσει, ἡ Μάρθα πῆγε νὰ τὸν βρῆ.

Δὲν τὸ βρῖσκανε ὅμως. Ἐξαφνα ὁ Λουδοβίκος τὸ εἶδε πίσω ἀπὸ μιὰ καρέκλα, τὸ πῆρε καὶ τὴς τὸ ἔδωσε. Ἦσαν μόνοι τους στὴν κάμαρη. Ἐκεῖνος! Ἐκεῖνη! Μιὰ ἀνωτέρα δύναμις ἔσπρωξε καὶ τοὺς δυὸ κι' ἀγκαλιαστήκανε. Ἰὰ χεῖλη τους ἔσμιξαν χωρὶς νὰ ποῦν λέξι... Καὶ τὸ φιλὶ τους βάστηξε πολὺ. Ἰὰ εἶχαν ξεχάσει ὅλα, ὅταν ἕνας ἀπότομος κρότος — ἂν ἐκείνον πού κάνει τὸ κρύσταλλο ὅταν τὸ χαράζουν — τοὺς χώρισε.

— Τί εἶν' αὐτό; ρώτησε ἡ Μάρθα.

— Δὲν ξέρω.

Ἐκεῖνη τὴ στιγμή τοὺς φώναξε ὁ γιατρός:

— Ἐμπρός, παιδιά!

Κατέβηκαν στὸν διάδρομο. Ἡ Μάρθα ἦταν κόκκινη καὶ προσπαθοῦσε νὰ κρυφτῆ μὲς στὸ σάλι της. Ὁ Σοζοῦρ χαιρέτησε τὸν Λουδοβίκου καὶ φύγανε.

Ὅταν ὁ Λουδοβίκος ἔμεινε μόνος κλείδωσε τὴν πόρτα πίσω τους. Σίμωνε ἡ ὥρα τῆς μυστηριώδους ἐμφάνισως. Τὴν περίμενε μὲ ταραχὴ κι' ἀνησυχία. «Ἡ Λουίζέττα δὲν θάρρη ἀπόψε, ἔλεγε... Τὴν ἐπρόδωσα... Γιατί νὰ τὸ κάνω αὐτό;»

Ἀνέβηκε ἀργὰ-ἀργὰ καὶ μπῆκε μὲς στὴν κάμαρά του μὲ τὸν ἴδιο, τὸν καθημερινὸ τρόπο. Ἡ λάμπις τῆς λάμπας ἔπεσε ἀπάνω στὸν ἄδειο καθρέφτη... Ἦταν λοιπὸν ἀλήθεια; Ἡ Λουίζέττα δὲν εἶχε ρθῆ; Πλησίασε τὸν καθρέφτη, τὸ πρόσωπό του τοῦ φάνηκε χαραγμένο στὰ δυὸ.

Ἀπὸ πάνω ὡς κάτω μιὰ λεπτὴ γραμμὴ εἶχε χωρίσει στὰ δυὸ τὸν καθρέφτη... Εἶχε σπάσει...

ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΟ

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

ΕΝΑ ΑΙΝΙΓΜΑ

Σύμφωνα μὲ τὴν μαρτυρία τοῦ ἀρχαίου ἰλιουτάρχου, τὸ ἔξης αἰνίγμα κόστισε τὴ ζωὴ στὸν Ὀμηρο, ὁ ὁποῖος μάταια προσπάθησε νὰ τὸ λύσει: «Ὅ,τι πιάνομε, τὸ πετοῦμε μακρὰ μὲς... Ὅ,τι δὲν μποροῦμε νὰ πιάσουμε, τὸ διατηροῦμε ἀναγκαστικὰ ἀπάνω μας!... Τί εἶνε;»

Ἐμεῖς ὅμως θὰ σᾶς δώσουμε τὴν λύσι τοῦ αἰνίγματος αὐτοῦ, ἀγαπητοὶ ἀναγνώσται, γιατί δὲν θέλομε νὰ πάθετε ὅ,τι ἔπαθε ὁ δυστυχισμένος Ὀμηρος: Πρόκειται περὶ τῶν...ψύλλων!!

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΕΥΘΥΜΑ ΛΟΓΙΑ

Ἐνας ἑκατομμυριούχος γιὰ νὰ παρηγορήσει τὸν κύρ-Δημήτρη πού εἶχε δώδεκα παιδιά καὶ δὲν ἤξερε πὼς νὰ τὰ θρέψη, τοῦ ἔλεγε:

— Ἐνας ἄνθρωπος πού ἔχει δώδεκα παιδιά, εἶνε περισσότερο εὐτυχὴς ἀπὸ ἐκεῖνον πού ἔχει ἕνα ἑκατομμύριο.

— Αὐτὸ πού λέτε δὲν τὸ καταλαβαίνω.

— Βέβαια. Γιατί ὁ ἄνθρωπος πού ἔχει ἕνα ἑκατομμύριο θέλει ἀμέσως ν' ἀποχτήση καὶ δεύτερο, ἐνῶ ἐκεῖνος πού ἔχει δώδεκα παιδιά βρίσκει ὅτι ἔχει ἀρκετά.

***

Ὁ Μάριος ἔχει τόση ἐμπιστοσύνη στὴ γυναῖκα του, ὥστε δὲν τὴν ζηλεύει καθόλου.

— Καὶ ἂν ἔπαιρνες ἕνα ἀνώνυμο γράμμα καὶ σοῦ κατήγγελλαν τὴν γυναῖκα σου; τοῦ λέει ἕνας φίλος του.

— Γράμμα ἀνώνυμο; ἀπαντᾷ ὁ Μάριος. Ἐγὼ τὰ ἀνώνυμα γράμματα οὔτε κἂν τὰ ἀποσφραγίζω.

***

Γιὰ νὰ κάνη ἔκπληξι στὴν γυναῖκα του ἕνας ἐργάτης πού ἔλειπε κάμποσο καιρὸ στὴν πόλι, ὅπου ἐργαζόταν, ἐξύρισε τὰ γένεια του ὅταν ξαναγύρισε στὸ χωριὸ του.

Χτύπησε τὴν πόρτα. Ἡ γυναῖκα του πῆγε τρέχοντας, τοῦ ἀνοιξε, ἔπεσε ἀμέσως στὴν ἀγκαλιά του καὶ ἄρχισε νὰ τὸν φιλῆ.

— Δὲν ἄλλαξα λοιπὸν καθόλου; ρώτησε ἐκεῖνος. *

— Ἐλα Χριστὲ καὶ Παναγιά! φώναξε τότε ἡ γυναῖκα.

Ἐσὺ εἶσαι Γιάννη; Δὲν σὲ γνώρισα...

***

Στὴ βρύσι ἡ γυναῖκες μὲ τίς στάμνες περιμένοντας νὰ ἔρθη τὸ νερὸ μιλοῦν γιὰ γάμους.

— Καὶ σὺ, Μαργαρώ, τί ἡλικίας ἦσουν ὅταν παντρεύτηκες; ρώτησαν τὴ Μαργαρώ πού εἶχε κακοπαντρευτῆ.

— Δὲν θυμοῦμαι ἀκριβῶς, εἶπε αὐτῆ. Ἀλλὰ ξέρω πὼς παντρεύτηκα στὴν ἡλικία πού δὲν εἶχε πῆξει τὸ μυαλό μου.

***

Ἐνας νεόπλοτος πάει καὶ βρίσκει ἕναν διάσημο ζωγράφο καὶ τοῦ ζητᾷ νὰ τοῦ κάμη τὸ πορτραῖτο τοῦ πατέρα του.

— Πότε μπορεῖ νὰ ἔρθη νὰ ποζάρη; ρώτησε ὁ καλλιτέχνης.

— Πέθανε πρὸ ἔξι μηνῶν, κύριε, ἀποκρίθηκε ὁ νεόπλοτος.

— Πὼς θέλετε τότε νὰ κάμω τὸ πορτραῖτο του;

— Ὅριστε: Ἦταν ψηλὸς, χοντρός, εἶχε μικρὰ σταχτιά μάτια μὲ χοντρά ἐξωγκωμένα βλέφαρα, μεγάλο ἄσπρο μουστάκι πού ἔπεφτε στὸ στόμα του. Κι' ἔπειτα ἦταν φαλακρός... Σᾶς ἔφερα καὶ τὸ κασκέττο του γιὰ νὰ πάρετε τὰ μέτρα τοῦ κεφαλιοῦ του.

— Πολὺ καλὰ, εἶπε ὁ ζωγράφος, ἀποφασισμένος νὰ μὴν ἀφήση νὰ τοῦ ξεφύγῃ ὁ νεόπλοτος χωρὶς νὰ τοῦ πάρη χρήματα. Ἐλάτε σὲ μιὰ βδομάδα. Τὸ πορτραῖτο θὰ εἶνε ἔτοιμο.

Μετὰ ἑπτὰ μέρες ὁ νεόπλοτος ξαναγύρισε στὸ ἀτελιὲ καὶ ὁ ζωγράφος τοῦ ἔδειξε τὸ ἔργο του.

Ὁ νεόπλοτος ἔμεινε λίγη ὥρα κυττάζοντας τὸ ἀλλόκοτο πορτραῖτο καὶ σὲ λίγο ἄρχισε νὰ κλαίη.

— Φτωχὲ μου πατέρα, εἶπε. Δὲν ἐφανταζόμουν ποτὲ ὅτι θ' ἄλλαζες τόσο πολὺ μέσα σ' ἔξι μῆνες!

***

Ὁ πελάτης τοῦ ξενοδοχείου πού ἄφησε τὰ παπούτσια του ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ δωματίου του γιὰ νὰ τὰ γυαλίσουν, λέει στὸν διευθυντῆ:

— Ἀφῆσα χθὲς τὰ παπούτσια μου στὴν πόρτα καὶ κανεὶς δὲν τὰ ἄγγιξε.

— Φυσικὰ, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ διευθυντῆς τοῦ ξενοδοχείου. Μπορεῖτε νὰ τ' ἀφήσετε κι' ἀπόψε καὶ νὰ τ' ἀφήνετε κάθε βράδυ καὶ νὰ εἰσθε βέβαιος ὅτι δὲν θὰ τ' ἄγγιξη κανεὶς. Ὅλοι ἐδῶ μέσα εἶνε τίμιοι ἄνθρωποι... Τί θαρρεῖτε;